

Arrest

**nr. 59 904 van 18 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 18 april 2005 het Belgische grondgebied binnen en dient op 19 april 2005 een asielaanvraag in. Op 24 mei 2005 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt dezelfde dag aan verzoeker betekend. Op 20 oktober 2005 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na verder onderzoek, tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 13 juni 2006 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt verzoeker geweigerd.

- 1.2. Op 1 augustus 2006 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.
- 1.3. Op 1 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.4. Op 14 januari 2008 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.
- 1.5. Op 11 februari 2008 wordt verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.
- 1.6. Op 25 februari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.7. Het beroep tegen de in punt 1.1. vermelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wordt door de Raad van State verworpen op 24 juni 2008 bij arrest nr. 184.633.
- 1.8. Op 7 november 2008 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing wordt op 19 maart 2009 bij arrest nr. 24 718 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.9. Op 3 februari 2009 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 oktober 2009, 14 december 2009, 2 juli 2010, 24 augustus 2010, 27 september 2010, 7 oktober 2010 en 14 oktober 2010 wordt deze aanvraag aangevuld met bijkomende stukken.
- 1.10. Op 3 december 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.02.2009 werd ingediend met actualisaties dd. 22.10.2009, 14.12.2009, 02.07.2010, 24.08.2010, 27.09.2010, 07.10.2010, 14.10.2010 door:

*(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Nepal
geboren te Gorkha op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt middels een actualisatie dd. 22.10.2009 aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 03.02.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, namelijk de mogelijke vermeende schending van art. 3 EVRM en de

toestand in Nepal (cf. Maoïsten, mensenrechten), worden niet aanvaard als buitengewone omstandigheden en hebben niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, een element uit de ontvankelijkheid overgenomen wordt in de gegrondheid (de bewering dat betrokkene vreest voor zijn leven in geval van een terugkeer naar Nepal). Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt of het element nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek hoort. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande element toch bij de gegrondheid zou behoren, dan kan het als volgt beschouwd worden:

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar Nepal doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich middels zijn aanvraag en middels zijn actualisaties (o.a. het typeformulier 'regularisatieaanvraag') op de criteria 'langdurig verblijf waar men alles samen telt (asiel en regularisatie[...])' (1.2), duurzame lokale verankering in België + werk (2.8B) en 'andere prangende humanitaire situaties' van de instructie van 19.07.2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B. In het administratieve dossier zijn er immers verschillende elementen te vinden die zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 staven. Echter, om geregulariseerd te worden op deze basis dient betrokkene een arbeidskaart B, afgeleverd door de bevoegde gewestelijke overheid, voor te leggen. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd. 01.03.2010 staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams Gewest dd.20.07.2010 blijkt dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd (aanvraag 16.07.2010). In een schrijven dd. 24.08.2010 stelt de advocaat van betrokkene het volgende: "Mijn klient heeft via de telefoon moeten vernemen dat zijn arbeidskaart zou zijn geweigerd, hij heeft echter nooit zelf enige kennisgeving hierover gehad". Verder biedt betrokkene daarbij een arbeidscontract (bvba Spice Market) aan dd. 28.06.2010 (de herondertekende versie dd. 01.10.2010 van hetzelfde contract werd ons toegezonden in een actualisatie dd. 07.10.2010). In eerste instantie dient verduidelijkt te worden dat de melding dat betrokkene telefonisch werd gecontacteerd niet kan wijzen op een contact tussen het bevoegde gewest en betrokken, zoals ons werd bevestigd door het gewest. De bevoegde gewestelijke overheid deelt de beslissing namelijk enkel aangetekend mee aan de werkgever. Onze aangetekende brief van 01.03.2010 stelt verder dat "de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend [moet]worden bij de bevoegde gewestelijke dienst". De nieuwe aanvraag bij het gewest met het arbeidscontract van betrokkene dat werd opgesteld op 28.06.2010 en herondertekend op 01.10.2010 werd laattijdig ingediend bij het bevoegde Gewest – de Dienst Vreemdelingenzaken heeft betrokkene namelijk niet opnieuw een aangetekende zending bezorgd met de melding dat betrokkene drie maanden de tijd krijgt om zijn aanvraag bij de bevoegde gewestelijke dienst in te dienen. Het arbeidscontract dd. 28.06.2010 (met herondertekening 01.10.2010) en de bijhorende aanvraag tot een arbeidsvergunning werd opnieuw geweigerd op 20.10.2010 om dezelfde redenen als de aanvraag van 16.07.2010. Het argument dat betrokkene niet verantwoordelijk is voor de daden van de werkgever kan niet door de Dienst Vreemdelingenzaken weerhouden worden. De Dienst Vreemdelingenzaken kan enkel rekening houden met de weigering van de arbeidskaart B door de het bevoegde Gewest. Het staat betrokkene vrij om eventueel beroep aan te tekenen tegen de weigering van de arbeidskaart B door het bevoegd gewest. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 13.06.2006 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Het beroep tegen die beslissing bij de Raad van State werd afgesloten op 24.06.2008 met de beslissing 'Het beroep wordt verworpen'. Betrokkene kreeg op 10.07.2006 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure – namelijk bijna 14 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene 3 jaar en 2 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen) en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure.

Betrokkene legt verder geen bewijzen voor dat hij valt onder een van de prangende humanitaire situaties zoals beschreven in de vernietigde instructies.

Het feit dat betrokkene sinds 18.04.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, een arbeidscontract voorlegt, een werkverleden heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

* De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 13.06.2006.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10.07.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

1.11. Op 12 januari 2011 wordt aan verzoeker tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 03/12/2010, wordt aan (...)

geboren te (...) (Nepal), op (...),

van NEPAL nationaliteit, verblijvend: (...),

het bevel gegeven om uiterlijk op 16/01/2011 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

REDEN VAN DE BESLISSING:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 13.06.2006.*

° *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 10.07.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in dit land.*

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de vrijstelling om te betalen "*aangezien zijn raadsman pro deo is aangesteld.*"

2.2. De Raad merkt op dat het beroep werd ingediend op 17 januari 2011, zijnde voor 1 april 2011, zodat vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure bijgevolg kosteloos is. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het verzoek.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2011, wegens gebrek aan belang. Zij betoogt in essentie dat reeds bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werden afgeleverd op 1 augustus 2006, op 11 februari 2008 en op 4 december 2008 en dat deze bevelen ofwel niet aangevochten werden ofwel dat de hiertegen gerichte beroepen werden verworpen, zodat deze bevelen om het grondgebied te verlaten definitief en uitvoerbaar zijn.

3.2 De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 1 augustus 2006, op 11 februari 2008 en op 4 december 2008 bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Evenmin wordt betwist dat verzoeker naliel beroep in te dienen tegen de bevelen van 1 augustus 2006 en 11 februari 2008 en dat zijn beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen, zodat deze bevelen definitief zijn geworden en door de verwerende partij nog steeds kunnen worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van "*de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*". Verzoeker voert tevens de schending aan van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 03.02.2009 met actualisaties d.d. 22.10.2009, 14.12.2009, 02.07.2010, 24.08.2010, 27.09.2010, 07.10.2010, 14.10.2010 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:

(...)

Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de motivering van de bestreden beslissing omwille van volgende redenen.

Op 30.01.2009 diende verzoeker een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Ter motivering van de aanvraag werden volgende elementen ingeroepen:

- Schending van artikel 3 EVRM*
- Redenen van onverwijderbaarheid*
- Humanitaire redenen en duurzame bindingen*
- Langdurig verblijf*
- Nieuwe aangekondigde maatregelen*

Op 22.10.2009 werd aan dienst vreemdelingenzaken een typeformulier overgemaakt in toepassing van de instructie d.d. 19.07.2009. Volgende criteria werden ingeroepen:

- Criterium 1.2.*
- Criterium 2.8. B*
- Andere prangende humanitaire situaties*

Op 01.03.2010 kreeg hij een beslissing van dienst vreemdelingenzaken dat hij onder voorbehoud van voorlegging van een door zijn bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B instructies tot afgifte van een BIVR dat 1 jaar geldig is, verstuurd zal worden naar het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Op 02.07.2010 werd een bijkomend stuk overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken (aanvraag tewerkstelling), Op 20.07.2010 kreeg de werkgever van betrokkene een weigering van de aanvraag arbeidsvergunning. De aanvraag werd door de werkgever van verzoeker op 16.07.2010 ingediend aldus laattijdig om toepassing te kunnen maken van artikel 1 § 2 van het KB van 07.10.2009.

Op 24.08.2010 werd aan dienst vreemdelingenzaken een brief gericht door de raadsman van verzoeker waarin hij om uitstel verzocht om een nieuw arbeidscontract in te dienen en werd verzocht om een nieuwe aangetekende beslissing op te sturen zodat hij het nodige kon doen om zich in orde te stellen en een arbeidskaart kon aanvragen op grond van tewerkstelling in het nieuwe geopende restaurant. Immers de werkgever van verzoeker kon hem pas in dienst nemen na het openen van een ander restaurant, De eerdere functie waarvoor verzoeker een contract kreeg, was een functie waarvoor de werkgever dringend iemand nodig had. Het heeft 6 maanden geduurd vooraleer dienst vreemdelingenzaken een beslissing nam in het dossier van verzoeker.

Op 02.09.2010 werd een rappel geschreven naar dienst vreemdelingenzaken doch verzoeker noch zijn raadsman bekwam enige reactie.

Op 07.10.2010 werd een nieuwe aanvraag overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken.

Intussen werd, omdat dienst vreemdelingenzaken op geen enkele manier reageerde, een nieuwe aanvraag ingediend om een arbeidskaart en de situatie van verzoeker uitgelegd. Op 20.10.2010 werd de aanvraag om een arbeidsvergunning wederom afgewezen. Hiertegen werd beroep aangetekend, welk op dit ogenblik nog steeds lopende is.

In eerste instantie dient benadrukt dat dienst vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk werd verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tussen 15.09.2009 en 15.12.2009. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en zou tevens niet geleid hebben tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd met betrekking tot dit aspect. Immers het is absoluut onvoldoende van dvz te stellen dat de schending van artikel 3 EVRM niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid zonder enige gegronde uitleg of motivering waarom.

DVZ had niet alleen dienen te stellen dat de schending van artikel 3 EVRM niet kan weerhouden worden maar had ook dienen te motiveren waarom dit element niet kan weerhouden worden, wat zij nagelaten hebben te doen.

Het is voor verzoeker absoluut onduidelijk waarom dit element niet kon weerhouden worden. Het mag van dvz verwacht worden dat blijkt uit de bestreden beslissing waarom dit element niet kan weerhouden worden, was in casu niet het geval is.

Dit is niet alleen een schending van de materiële motiveringsverplichting maar ookmaar ook onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Immers indien dit element zou weerhouden worden, heeft dit eveneens gevolgen voor het dossier van verzoeker ten gronde.

Bij een schending van artikel 3 van het EVRM, is een terugkeer van verzoeker immers onmogelijk naar zijn land van herkomst. Dit werd eveneens in de aanvraag ten gronde van verzoeker opgenomen. Door hieromtrent niets te motiveren heeft dvz haar beslissing niet afdoende gemotiveerd, werd de beslissing onzorgvuldig genomen en is zij kennelijk onredelijk, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Voorts stelt dienst vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing dat verzoeker weliswaar qua verblijfsduur in aanmerking komt voor criterium 2.8. B maar dat hij niet tijdig een arbeidskaart B voorlegde. De aangetekende beslissing van dienst vreemdelingenzaken dateert echter van 01.03.2010. De aanvraag voor arbeidskaart B werd pas op 16.07.2010 ingediend en dus laattijdig waardoor de aanvraag werd afgewezen. Op 24.08.2010 en 07.10.2010 ontving dvz een brief van de raadsman van verzoeker met een nieuw arbeidscontract. Er werd een nieuwe aanvraag gericht naar het gewest maar omdat deze laattijdig was, werd ze opnieuw geweigerd. Dienst vreemdelingenzaken heeft betrokkene namelijk niet opnieuw een aangetekende zending bezorgd met de melding dat betrokkene drie maanden de tijd krijgt om zijn aanvraag bij de bevoegde gewestelijke dienst in te dienen. Het argument dat betrokkene niet verantwoordelijk is voor de daden van zijn werkgever kan niet weerhouden worden. Dienst vreemdelingenzaken kan enkel rekening houden met de weigering van de arbeidskaart B door het bevoegde gewest. Het staat betrokkene vrij om beroep aan te tekenen.

Verzoeker kan zich hier totaal niet mee akkoord verklaren en meent wel degelijk onder de voorwaarden te vallen van het criterium 2.8. B. De bestreden beslissing d.d. 03.12.2010 is een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer met name een schending van de materiële motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 24.08.2010 werd aan dienst vreemdelingenzaken immers een brief gericht door de raadsman van verzoeker waarin hij om uitstel verzocht om een nieuw arbeidscontract in te dienen en werd verzocht om een nieuwe aangetekende beslissing te sturen zodat hij het nodige kon doen om zich in orde te stellen en een arbeidskaart kon aanvragen op grond van tewerkstelling in het nieuwe geopende restaurant van zijn werkgever. Immers de werkgever van verzoeker kon hem pas in dienst nemen na het openen van een ander restaurant. De eerdere functie waarvoor verzoeker een contract kreeg, was een functie waarvoor de werkgever dringend iemand nodig had. De werkgever van verzoeker had dringend iemand nodig. Zes maanden wachten is dan uiteraard te lang.

In de bestreden beslissing van dienst vreemdelingenzaken verwijst dvz weliswaar naar de brieven van de raadsman d.d. 24.08. en 07.10.2010 doch geven zij geen enkel adequaat of afdoende antwoord op deze brief.

In de brief d.d. 24.08.2010 werd een nieuw arbeidscontract voorgelegd dat volledig voldeed aan de voorwaarden en werd eveneens verzocht om een nieuwe aangetekende beslissing op te sturen zodat verzoeker het nodige kon doen om zich in orde te stellen en een nieuwe arbeidskaart kon aanvragen. Eveneens werd de reden uitgelegd waarom de werkgever van verzoeker de aanvraag om een arbeidskaart pas op 16.07.2010 indiende.

Op 02.09.2010 werd een rappel geschreven naar dienst vreemdelingenzaken doch verzoeker noch zijn raadsman bekwam enige reactie.

Op 07.10.2010 werd een nieuwe aanvraag overgemaakt aan dienst vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing gaat totaal voorbij aan de vraag van verzoeker en zijn raadsman om een nieuwe aangetekende beslissing op te sturen zodat verzoeker zich in orde kon stellen.

Er is geen enkele reden waarom DVZ niet kon ingaan op de vraag van de raadsman van verzoeker en verzoeker zelf om een nieuwe beslissing te bekomen. Bovendien motiveert de bestreden beslissing totaal niet waarom dienst vreemdelingenzaken hier niet op zou kunnen ingaan en motiveert zij bovendien totaal niets over het nieuwe arbeidscontract dat werd voorgelegd en waarvoor dienst vreemdelingenzaken bevoegd is dit te bekijken in het kader van de instructie van 19.07.2009 en het criterium 2.8. B

Bezwaarlijk kan gesteld worden dat de motivering: "het argument dat betrokkene niet verantwoordelijk is voor de daden van zijn werkgever kan niet weerhouden worden" een afdoende en adequaat antwoord is op de brieven van de raadsman van verzoeker. Bovendien werd het nieuw voorgelegde arbeidscontract van verzoeker op geen enkele wijze beoordeeld in de bestreden beslissing en verwijst men er wel naar doch wordt geen afweging gemaakt of dit contract valt onder criterium 2.8.B.

Er is geen enkele wettelijke reden waarom dienst vreemdelingenzaken dit niet kon herbekijken en een nieuwe beslissing afleveren.

Dat dienst vreemdelingenzaken hier totaal geen rekening mee heeft gehouden.

Dat een schending is van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om vreemdelingen zoals verzoeker in orde te brengen en een verblijfsstatuut toe te kennen.

Het kan niet ontkend worden dat de arbeidsovereenkomsten van verzoeker volledig voldoen aan de voorwaarden van criterium 2.8.B.

Bovendien dient benadrukt dat dienst vreemdelingenzaken totaal niet heeft gereageerd op verschillende brieven van de raadsman van verzoeker.

De bestreden beslissing laat na hieromtrent te motiveren.

Dat dit niet zorgvuldig is. Dat dit niet redelijk is.

Dat deze beslissing thans enorme gevolgen heeft voor verzoeker omdat dit betekent dat hij niet kan geregulariseerd worden en de illegaliteit zal blijven.

Dat dit toch niet de bedoeling kan zijn. Dat het net de bedoeling was om deze mensen te regulariseren.

Dat verzoeker een arbeidscontact heeft. Dat hij direct kan gaan werken.

Dat hij volledig voor zichzelf kan instaan en niemand ten laste zal zijn en zeker niet ten laste zal vallen van de sociale zekerheid.

Intussen werd, omdat dienst vreemdelingenzaken op geen enkele manier reageerde, een nieuwe aanvraag ingediend om een arbeidskaart en de situatie van verzoeker uitgelegd. Op 20.10.2010 werd de aanvraag om een arbeidsvergunning wederom afgewezen. Hiertegen werd beroep aangetekend, welk op dit ogenblik nog steeds lopende is.

Voorts dient het volgende benadrukt.

De motivering: "het feit dat betrokkene sinds 18.04.2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, een cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd een arbeidscontract voorlegt, een werkverleden heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie" .is absoluut niets afdoende en redelijk te verantwoorden om de aanvraag van verzoeker af te wijzen als ongegrond.

Immers de instructie d.d. 19.07.2009 waarnaar dvz zelf verwijst stelt immers:

"Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep."

Dat dvz aldus niet zomaar deze elementen van verzoeker van de kaart kan vegen door te verwijzen naar de voorwaarden in de instructie aangezien, in de instructie zelf staat dat de opsomming die daar gegeven wordt niet limitatief is en de minister of zijn gemachtigde nog steeds andere gevallen kan beschouwen als prangende humanitaire situaties.

Dvz had dienen te motiveren waarom deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie. Stellen dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden omwille van de voorwaarden die gesteld worden m.b.t. de instructie is niet wettelijk en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en louter verwijst naar de instructie d.d. 19.07.2009 die in feite niet meer bestaat en vernietigd werd.

Het louter verwijzen naar de voorwaarden in deze instructie om de elementen van verzoeker teneinde verblijf te krijgen af te wijzen is niet voldoende en in strijd met bepalingen van de instructie zelf.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

4.2. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. De wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag van 3 februari 2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009, dat verzoeker geen bewijzen neerlegt die zijn bewering dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou terugkeren naar Nepal kunnen staven, dat verzoeker niet tegemoet komt aan de voorwaarden van punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009, dat de duur van de asielpcedure niet van aard was dat ze onredelijk lang kan worden genoemd, dat de gecumuleerde duur van de asielpcedure en de duur van de beroepsprocedure bij de Raad van State niet de vereiste vijf jaar voor alleenstaanden bedroeg, dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat hij verkeert in een prangende humanitaire situatie, dat het feit dat verzoeker sinds 18 april 2005 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd, een cursus maatschappelijke integratie oriëntatie heeft gevolgd, een arbeidscontract voorlegt, een werkverleden heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt niet weerhouden kan worden als grond van regularisatie en dat aangaande het door verzoeker aangehaalde argument dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de

plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit een eenvoudige lezing van de motieven in de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond is verklaard. In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). Verweerder motiveert dat, hoewel de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is vernietigd door de Raad van State, hij de criteria zoals beschreven in die vernietigde instructie toch zal blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. Bijgevolg stelt verweerder in de bestreden beslissing dat de elementen 'ten gronde' worden getoetst aan de criteria zoals beschreven in de vernietigde instructie om te oordelen of een machtiging tot verblijf al dan niet kan worden toegestaan.

4.6. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd met betrekking tot het ingeroepen artikel 3 EVRM. De Dienst Vreemdelingenzaken had volgens verzoeker niet alleen dienen te stellen dat het argument met betrekking tot artikel 3 EVRM niet kan weerhouden worden maar had ook dienen te motiveren waarom dit element niet kan worden weerhouden, wat hij heeft nagelaten te doen. Verzoeker stelt dat het voor hem absoluut onduidelijk is waarom dit element niet kon worden weerhouden. Dit is niet alleen een schending van de materiële motiveringsplicht maar ook van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4.7. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 februari 2009 ontvankelijk werd verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt verder in de bestreden beslissing dat indien artikel 3 EVRM en de toestand in Nepal toch kunnen worden beschouwd als elementen die ten gronde wordt aangevoerd, hierover het volgende kan gesteld worden: *"Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou moeten terugkeren naar Nepal doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden."*

Verzoekers bewering dat niet gemotiveerd wordt waarom artikel 3 EVRM niet kan weerhouden worden als argument ten gronde mist derhalve feitelijke grondslag en steunt op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen bewijzen neerlegt die zijn bewering dat hij vreest voor zijn leven indien hij zou terugkeren naar Nepal, kunnen staven, niet betwist. In casu is de bestreden beslissing geen beslissing

tot onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

4.8. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8.B van de instructie van 19 juli 2009 betoogt verzoeker dat hij hiermee totaal niet akkoord kan gaan en dat hij meent *“wel degelijk”* onder de voorwaarden te vallen van het criterium 2.8.B. Verzoeker betoogt dat hij op 24 augustus 2010 een brief richtte aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij om uitstel verzocht om een nieuw arbeidscontract in te dienen en verzocht om een nieuwe aangetekende beslissing op te sturen zodat hij het nodige kon doen om zich in orde te stellen en een arbeidskaart kon aanvragen op grond van tewerkstelling in het nieuwe geopende restaurant van zijn werkgever. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen enkel adequaat of afdoende antwoord geeft op deze brief en stelt dat er geen enkele reden is waarom de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon ingaan op zijn vraag. Bovendien motiveert de bestreden beslissing niet waarom de Dienst Vreemdelingenzaken hier niet op zou kunnen ingaan en motiveert zij bovendien niets over het nieuwe arbeidscontract dat werd voorgelegd.

Blijkens het administratief dossier werd aan verzoeker op 1 maart 2010 een schrijven gericht waarin verwerende partij het volgende stelde: *“Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats. Bij wijze van herinnering: in overeenstemming met het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers moet de aanvraag voor een arbeidsvergunning binnen de drie maanden, na de datum van verzending van onderhavig aangetekend schrijven door de Dienst Vreemdelingenzaken, door uw werkgever ingediend worden bij de bevoegde gewestelijke dienst.”*

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij als voorwaarde om geregulariseerd te worden het voorleggen van een arbeidskaart B, afgeleverd door de gewestelijke overheid, vooropstelt. Verzoeker betwist niet dat de gewestelijke overheid geweigerd heeft hem een arbeidskaart B af te leveren. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid, die zij put uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid immers niet betekent dat de verwerende partij willekeur mag hanteren. Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten. De Raad wijst er bovendien op dat het hem niet toekomt om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan of om te oordelen of de Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet had moeten ingaan op verzoekers vraag hem uitstel te verlenen om een nieuw arbeidscontract in te dienen en hem een nieuwe aangetekende beslissing te bezorgen. Verzoekers betoog dat de bestreden beslissing niet motiveert aangaande het nieuw voorgelegde arbeidscontract mist bovendien feitelijke grondslag. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Door louter te stellen dat hij direct kan gaan werken en door te benadrukken dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet gereageerd heeft op de verschillende brieven slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

4.9. Wat betreft verzoekers stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris de motiveringsplicht heeft geschonden door na te laten te motiveren waarom de overige door hem ingeroepen elementen met betrekking tot zijn integratie niet weerhouden worden als andere prangende humanitaire situaties, wijst de Raad erop dat de instructie van 19 juli 2009 inderdaad vooreerst een opsomming geeft van de gevallen die als prangende humanitaire situaties in aanmerking komen, doch daarnaast ook voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris andere situaties als prangende humanitaire situatie in aanmerking kan nemen.

In zijn aanvraag heeft verzoeker naast het criterium 2.8.B van de instructie tevens het vakje 'andere prangende humanitaire situaties' aangekruist als criterium waarop hij zich wenste te beroepen.

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat "*Betrokkene (...) verder geen bewijzen voor(legt) dat hij valt onder een van de prangende humanitaire situaties zoals beschreven in de vernietigde instructies.*" Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij valt onder één van de prangende humanitaire situaties zoals beschreven in de instructie. Het komt aan verzoeker toe om bij zijn aanvraag of de aanvullingen daarvan aan te geven en met bewijsstukken aan te tonen op welke prangende humanitaire situatie hij meent zich te kunnen beroepen.

De elementen die verzoeker heeft ingeroepen als bewijs van zijn duurzame lokale verankering in kader van criterium 2.8.B., zoals blijkt uit het begeleidend schrijven van de raadsman van verzoeker bij zijn aanvraag, met name de sociale banden in België, kennis van één van de landstalen, het beroepsverleden in België en de bereidheid te werken, werden door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet weerhouden daar verzoeker niet voldoet aan alle – cumulatieve – voorwaarden van criterium 2.8.B. Hieromtrent heeft de gemachtigde aldus binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid en rekening houdende met de specifieke en eigen elementen van het dossier, niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat deze elementen van integratie niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie en bijgevolg geen grond vormen voor regularisatie. Het betoog van verzoeker waarbij hij nu voorhoudt dat deze elementen dienden beoordeeld te worden in kader van een prangende humanitaire situatie kan gelet op voorgaande bespreking aan deze motivering geen afbreuk doen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER